

Eu nu sunt un păcătos!

Un băiat de zece ani a fost odată întrebat de un om al lui Dumnezeu, dacă știe, că este păcătos.

Băiatul a răspuns: „O, nu, eu nu sunt un păcătos, eu sunt un copil bun!” - „Dar cu toate acestea ești totuși un păcătos!” - „Nu, eu nu sunt, dar fratele meu mai mare și un om pe strada noastră, care se îmbată mereu, ei sunt păcătoși!” - „Dar dragul meu băiat, și tu însuși ești un păcătos!” „Nu, nu, eu sunt un băiat bun, mama mea spune mereu așa!” - „N-ai făcut tu niciodată nimic rău, n-ai fost tu niciodată neascultător?” „De fapt”, a răspuns băiatul, „câte o dată am fost totuș neascultător.” „Și n-ai spus niciodată neadevărul?” - „Da, dar nu de multe ori.” - „Și n-ai luat tu niciodată nimic, din cea ce nu-ți aparținea?” - „Poate că da, dar foarte rar!”

Băiatul a fost **n e a s c u l t ă t o r**, el a **m i n ț i t** și a **f u r a t**, și totuși, orbit fiind de satana, se considera bun.

Și frații lui Iosif, care l-au vândut și care au ținut ascunsă fapta aceasta față de tatăl lor, s-au considerat „cinstiți”.

F a c i ș i t u l a f e l ?